

Hồi 8

Muốn Đoạt Tiêu, Cường Bạo Ra Oai

Rồi chàng nhớ tới sư thúc. Chàng định bụng chạy về hỏi sư thúc xem gốc gác hai cô gái này là ai? Chàng chắc hẳn nếu hai cô không phải hạng người ghê gớm lừng lẫy tiếng tăm thì làm gì đến nổi Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U vừa thấy nàng đã chạy như chuột trốn mèo?

Hai cô vừa đi khỏi, Vi Quân Hiệp từ bụi rậm lướt ra ngoài. Chàng đi chừng bảy, tám trượng mới tới ngoài nhìn tòa cổ thành một lần nữa, trong lòng ôm bao nỗi nghi ngờ khôn tả.

Nguyên tòa cổ thành này trước đối với chàng không có một mối liên quan nào. Nhưng từ lúc chàng theo Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ vào đây, Lao Tất Hỷ yêu cầu chàng tìm kiếm người mà đến lúc chết cũng chưa nói ra là ai. Bây giờ Vi Quân Hiệp nhìn lại tòa cổ thành này đối với chàng lại có một mối liên quan cực kỳ mật thiết.

Vi Quân Hiệp liền tưởng đến bức vẽ trên tường, chàng lẩm bẩm:

- Kể ra con người có thể giống hệt nhau mà không có liên quan gì đến nhau. Nhưng chân dung người trong tòa cổ thành này đối với chàng dường như có dính líu đến chàng mà chàng không thể hiểu được.

Vi Quân Hiệp lại sức nhớ đến lúc mình bị người thấp bé bịt mặt áp chế trong bóng tối, chưa báo tin cho sư thúc hay. Rồi lúc sư thúc chàng là Viên Kiến Long hốt hoảng gọi, chàng có nghe tiếng, nhưng không thừa lên được. Bây giờ người thấp bé che mặt không biết đi đâu rồi, mình còn chần chờ ở đây làm gì mà không nhân cơ hội vắng y mau trở về để gặp sư thúc?

Chàng lại nghĩ đến sư thúc có thể vì mình mất tích mà sai người về phi báo với phụ thân, náo loạn thành cuộc lao sư động chúng. Vấn đề tuy nhỏ mọn mà có thể biến thành lớn tày đình. Nên chàng hấp tấp chạy về cho sư thúc biết chừng mình chưa gặp phải một sự nguy hiểm bất ngờ nào.

Nghĩ vậy, Vi Quân Hiệp thi triển kinh công, chạy thật nhanh. Chớp mắt chàng đã chạy được hơn mười dặm. Chàng buông tầm mắt trông ra xa đã thấy con đường lớn đi về Lý gia trang.

Giữa lúc ấy, đột nhiên chàng nghe có tiếng còi thổi lên một hồi. Chàng định thần nhìn xem chuyện gì thì thấy năm, sáu người đang chạy tới.

Đoàn kia theo đường lớn lẽ lẽ đi rồi rẽ vào đường nhỏ.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Đây chắc là bọn người đi đón dâu.

Chàng không để ý đến họ nữa, cắm đầu trông về phía trước xăm xăm bước đi.

Vi Quân Hiệp đi được mấy bước, đột nhiên nảy ra một mối nghi ngờ và bần khoản trong dạ. Chàng lẩm bẩm:

- Chuyện này không phải như ý mình vừa nghĩ. Vi quãng đường này trong vòng mười dặm tuyệt không có thôn xóm nào hết. Con đường nhỏ chỉ là một lối đi thông đến tòa thành đó. Nếu là việc nghênh hôn thì sao họ lại đi vào lối này?

Đoàn người hấp tấp đi mỗi lúc một gần.

Lúc bọn họ đi sát qua bên mình, Vi Quân Hiệp càng cảm thấy trong lòng nóng nảy bồn chồn. Tuy trời không nóng lắm mà áo chàng ướt đầm mồ hôi phải cởi ra.

Đoàn người đi đã xa rồi, tâm thần chàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Vi Quân Hiệp nhìn sau lưng mấy người kia, trong tâm vẫn cảm thấy có điều khác lạ. Nhưng hiện tình chàng phải cấp bách đi tìm sư thúc nên không dám đa sự. Chàng hít mạnh một hơi rồi tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Vi Quân Hiệp đi chưa được bao lâu bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Chàng ngẩng đầu nhìn ra, thì một vật rất kỳ dị đang lù lù tiến tới trước mặt. Chàng không nhìn rõ là vật gì.

Vi Quân Hiệp còn đang ngơ ngẩn thì vật đó lao đến rất mau, chớp mắt đã tới trước mặt. Chàng rất lấy làm kỳ nhưng lúc nhìn kỹ lại bất giác bật lên tiếng cười, vì đó chẳng phải là quái vật mà chỉ là con lừa nhỏ màu trắng như tuyết. Toàn thân nó không có một sợi lông nào khác màu sắc.

Trên lưng lừa có một người cưỡi. Người này mình mặc áo đen. Người y đã cao lêu nghêu lại gầy khảnh kheo, coi chẳng khác gì một cành cây đen sì.

Con người đen thui đen thúi cười trên lưng lừa trắng như bông đã là hai thái cực. Huống chi người này lại cười lừa quay mặt lại phía sau, xa trông tưởng chừng như một quái vật không hiểu là gì.

Vi Quân Hiệp né tránh sang một bên để cho con lừa đi qua. Con lừa này chạy rất lẹ, mới chớp mắt đã lao qua mình chàng ra xa đến sáu, bảy thước. Giữa lúc ấy, người cười trên lưng lừa đột nhiên cúi xuống nhoài đầu ra ngó chàng.

Người này chẳng những lưng dài mà cái đầu cũng dài kỳ dị. Gã cúi xuống nhoài đầu ra, mũi gã cơ hồ chạm tới mũi Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp thấy cử động đột ngột lạ lùng của người này bất giác giật mình đánh thót một cái. Chàng vội đi lùi lại một bước, đồng thời nghehnh đầu lên coi, trong bụng không khỏi cười thầm.

Nguyên do người gã dài quá cỡ mà cái đầu lại bé nhỏ phi thường, ngũ quan xúm xít cả vào một chỗ, tướng mạo vô cùng quái dị.

Người này thấy Vi Quân Hiệp lùi lại phóng liền ngôi ngay lại hỏi:

- Phải chăng ngươi ở trong tòa cổ thành ra đây?

Vi Quân Hiệp thấy gã hỏi vậy rất lấy làm kỳ. Chàng tự nghĩ:

- Trong võ lâm có lắm dị nhân, mình chẳng nên sinh chuyện với họ làm gì.

Chàng lắc đầu đáp vẫn vơ:

- Tòa cổ thành nào? Tại hạ không biết và chỉ là khách qua đường mà thôi.

Người kia hứ một tiếng nói:

- Chú nhỏ! Con đường này chỉ để đi tới tòa cổ thành. Sao ngươi còn ỡm ờ hỏi ta?

Người đó lại bật cười khành khạch nói tiếp:

- Bọn họ đến chưa!

Vi Quân Hiệp ngăn người ra hỏi lại:

- Các hạ muốn hỏi ai?

Người kia hỏi:

- Ngươi ở tòa cổ thành ra đây mà không biết ư?

Vi Quân Hiệp sực nhớ ra đáp:

- Té ra người viết thiệp không tên ký ước hẹn những tay cao thủ võ lâm đến tòa cổ thành chính là các hạ! Bọn họ đều đến cả rồi.

Người kia lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Bọn họ đã đem đồ đến chưa?

Người đó hỏi câu này lại vẫn lơ đãng. Vi Quân Hiệp tức mình hỏi lại:

- Đem gì đến? Vụ này không liên quan gì đến tại hạ, thì tại hạ biết thế nào được?

Người đó nghe chàng nói vậy đột nhiên lại cúi xuống nhoài đầu ra.

Vi Quân Hiệp đã lùi một bước mà gã nhoài đầu ra suýt chạm tới mũi chàng, tựa hồ như con người gã có thể dẫn ra, co vào tùy ý.

Vi Quân Hiệp lại lùi thêm bước nữa. Người kia nói:

- Chú nhỏ! Nể phụ thân người, ta không chấp chi với người.

Vi Quân Hiệp nghe gã nói vậy, lòng càng thêm nghi hoặc. Chàng tự hỏi:

- Con người dị dạng thế này, mình chỉ gặp một lần là không bao giờ quên được. Trước đây mình chưa thấy mặt gã lần nào, sao gã lại biết tới phụ thân mình?

Vi Quân Hiệp còn đang kinh nghi thì gã kia đột nhiên thúc hai vế đùi vào bụng lừa. Con lừa lại tung gió chạy đi.

Quái nhân dặn với một câu:

- Chú nhỏ! Phép Kim Cương Quyền của phụ thân người mấy năm nay chắc là tiến bộ rất nhiều. Ta gửi lời vấn an y nhé!

Vi Quân Hiệp đã trở gót toan đi, nghe gã kia nói vậy bất giác dừng chân lại. Phụ thân chàng ngoại hiệu Kim Long Kiếm Khách. Khắp thiên hạ ai cũng biết ý là một đại gia kiếm thuật. Y sử thanh kiếm Kim Long vừa dài vừa lớn hơn các bảo kiếm của những nhà kiếm thuật nổi tiếng nhiều. Điều này thiên hạ ai cũng biết cả. Nhưng gã này lại hỏi đến phép Kim Cương Quyền gì đó, dường như gã đã nhận thấy phu tướng chàng dùng Kim Cương Quyền làm binh khí.

Chàng vội quay đầu lại toan hỏi thêm mấy câu, nhưng chàng xoay mình vừa xong thì trong thời gian chớp mắt này, gã kia đã phi lừa chạy xa rồi.

Vi Quân Hiệp không rảnh để kêu gọi gã nữa, chàng lao mình ra đường lớn rồi trông về phía Lý gia trang chạy tuốt.

Trong khi đi, Vi Quân Hiệp vẫn nghĩ đến chuyện Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ sắp chết còn nhờ mình đi kiếm người mà không biết là ai?

Giả tử là người thường thì thấy Lao Tất Hỷ lúc lâm tử đã không nói rõ tất bỏ qua chuyện đó, chẳng nghĩ làm gì vô ích. Song Vi Quân Hiệp lại là người bất luận việc gì cũng muốn dò xét đến căn nguyên. Chàng nghĩ rằng việc này rất kỳ quái, bao nhiêu việc kỳ quái khác mà chàng đã gặp tựa hồ đều có mối liên quan với nhau. Những mối liên quan đó thế nào chàng không thể giải đáp được.

Vi Quân Hiệp vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Chẳng mấy chốc lại thấy bốn người cưỡi ngựa từ phía trước chạy tới. Đi gần đến trước mặt chàng, mấy người này vội xuống ngựa chạy tới. Chàng nhìn ra thì bốn gã đều là những tiêu đầu đi bảo tiêu. Gã nào cũng lộ vẻ hoảng hốt líu lười gọi:

- Vi công tử! Công tử về Lý gia trang cho mau! Viên tổng tiêu đầu đang nóng ruột.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Y nóng ruột chuyện gì?

Mấy gã tiêu đầu đáp:

- Người nóng ruột chờ công tử, cho khoái mã hết thông báo các nhân vật võ lâm ở dọc đường lại phái người chạy suốt ngày đêm về báo cho lệnh tôn hay.

Vi Quân Hiệp chau mày hỏi:

- Làm kinh động đến cả lão gia nữa kia ư?

Bọn tiêu đầu nói:

- Xin thiếu gia đi mau, đừng hỏi nhiều nữa.

Rồi một gã kéo Vi Quân Hiệp lên ngựa chạy thật nhanh.

Chỉ trong khoảnh khắc đã nhìn thấy Lý gia trang ở đằng xa. Hai gã tiêu đầu hô to lên:

- Vi công tử đã về! Vi công tử đã về!

Thấy hai gã luôn miệng không ngớt, Vi Quân Hiệp không biết nên cười hay nên khóc.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn con ngựa lao về đến cổng Lý gia trang thì dừng lại. Khu vực Lý gia trang rộng đến một dặm vuông.

Đệ nhất đại trang chúa là Kim Điều Lý Thọ Nguyên, một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, nhưng trong trang cực kỳ tĩnh mịch dường như không có người nào.

Bốn gã tiêu đầu cùng Vi Quân Hiệp, năm người đứng thộn mặt ra đưa mắt ra đưa mắt nhìn nhau.

Vi Quân Hiệp lên tiếng hỏi:

- Ô hay, sao chẳng thấy một ai? Người trong trang đi đâu mất cả rồi?

Chàng chưa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng ồn ào ở phía sau gia trang.

Vi Quân Hiệp liền phi ngựa lên trên gò để nhìn vào phía sau gia trang. Bất giác chàng ngẩn người ra vì thấy mấy chục xe lớn đang đi về phía tây. Những người theo sau xe đủ già, trẻ, lớn, bé dìu dắt nhau, lưng đeo khăn gói, tay dắt trâu dê. Xem tình hình này thì người toàn gia trang chuẩn bị dời sang phía tây.

Vi Quân Hiệp rất lấy làm lạ vội xuống ngựa, chạy vào trong xem, chàng vừa chạy được nửa chừng thì thấy Viên Kiến Long đi ra.

Viên Kiến Long bị thương nặng vẫn chưa khỏi, mặt mũi rất khó coi. Lão vừa thấy Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Quân Hiệp! Người đã về đấy ư? Ta chỉ còn mong phụ thân người tới đây kịp thời là hay lắm.

Vi Quân Hiệp càng kinh ngạc hơn. Chàng tự hỏi:

- Mình đã về rồi sao sư thúc còn mong phụ thân đến làm gì?

Chàng chưa kịp hỏi thì một lão già đi ra. Lão này vẻ người đường bệ, lại có phúc tướng. Lông mày lão hơi nhíu lại ra chiều nóng nảy, nhưng không đến nỗi khẩn trương, hoang mang như Viên Kiến Long.

Vi Quân Hiệp vội tiến lại gần một bước thì lễ nói:

- Lý trang chúa! Văn bối thật làm phiền trang chúa nhiều quá!

Viên Kiến Long nhăn nhó cười đáp:

- Quân Hiệp! Chúng ta đã gây nên tai họa cho Lý trang chúa rồi!

Lý Thọ Nguyên cười ha hả thò tay vỗ vai Viên Kiến Long nói:

- Viên lão đệ! Sao lão đệ nói thế? Chúng ta đã học võ nghệ, đã biết chơi đao kiếm thì còn nói gì đến họa với phúc?

Vi Quân Hiệp biết rằng sự việc cực kỳ nghiêm trọng, vội hỏi:

- Lý trang chúa! Đã xảy ra chuyện chi vậy?

Lý Thọ Nguyên đáp:

- Vi hiền điệt cứ vào nhà đại sảnh mà coi sẽ rõ.

Vi Quân Hiệp ba chân, bốn cẳng chạy vào nhà đại sảnh.

Nhà đại sảnh này rất rộng lớn, thường dùng làm nơi tụ hội võ lâm, cách kiến trúc cực kỳ hùng vĩ. Bốn cây cột lớn hai người ôm không xuể. Chân cột là những tảng đá to bằng cái trống. Vi Quân Hiệp vừa vào nhà đại sảnh đã thấy cảnh tượng khác thường hiện ra. Bốn cây cột lớn rời khỏi chân tảng cắm xuống đất sâu hơn ba thước. Nhưng hoành trên đầu cột đã có bảy, tám chiếc xa xuống. Ngói trên mái rớt xuống, vỡ tan đầy trong nhà và mái nhà có nhiều lỗ thủng, trông thấy cả trời.

Vi Quân Hiệp cả kinh, tiến thêm vào mấy bước nữa thì thấy một cây cột son đỏ đã bị lưỡi đao sắt gọt đi khắc vào tám chữ:

“Cung thủ nhượng tiêu vong khai nhất diện”.

(Chấp tay nhường tiêu lại thì sẽ mở đường cho đi thoát).

Vi Quân Hiệp nhìn tám chữ này, trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận. Chàng biết rằng có người đến cướp hàng. Bọn này thấy mình gửi hàng tại Lý gia trang mà chúng chẳng coi trang chúa vào đâu thì thật là lớn mật.

Nhưng chàng thấy người để chữ lại đã nhắc được những cây cột lớn lên để ra ngoài chân tảng đá thì công lực cao đến thế nào, không cần hỏi cũng biết rõ, nên hấn mới dám ngông cuồng như vậy.

Vi Quân Hiệp từ từ quay lại hỏi:

- Người nào vậy?

Lý Thọ Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Nói ra thiệt mắc cỡ. Lão phu cũng không biết nữa.

Vi Quân Hiệp tưởng mình nghe lộn. Con người đã nhắc nổi cột bỏ ra ngoài chân tảng đá thì thần lực phải ghê hồn. Vả lúc những cây hoành rớt xuống, ngói vỡ tan tành thì chuyển động tất phải long trời lở đất, sao người trong trang lại không biết?

Vi Quân Hiệp ngơ ngác nhìn Kim Điều Lý Thọ Nguyên.

Lý Thọ Nguyên vẻ mặt ra chiều bẽn lễn nói:

- Lúc bọn ta nghe tiếng động sầm sầm chạy ra thì đã không thấy một người nào nữa.

Viên Kiến Long trầm giọng nói:

- Lý trang chúa! Chúng tôi đem hàng dòi khỏi nơi đây, chắc không còn liên quan đến quý trang nữa.

Lý Thọ Nguyên cười ha hả. Tiếng cười đầy vẻ hào phóng, nhưng rõ ràng có lẫn vẻ thê lương và có cảm giác bậc anh hùng đến bước được cùng. Lão ngừng tiếng cười nói:

- Viên lão đệ! Nếu lão đệ đem hàng đi thì cái bộ mặt già nua của lão phu còn dám nhìn ai nữa không? Bọn đàn bà, con trẻ trong trang ta đã cho dòi đi nơi khác. Vàng bạc cũng đem đi hết. Chỉ còn một mình lão phu chẳng bận bịu gì nữa, chính nên đem cái mạng già để liều mình vì bạn hữu.

Lão càng nói càng phẫn khởi hào khí, chòm râu trắng phất phơ. Lão chuyển mình vung tay lên. Bỗng nghe đánh véo một tiếng, một vật đen vụt ra. Chính là cây phán quan bút, nhờ nó mà lão đã nổi tiếng bấy lâu. Lão cầm cây phán quan bút vạch luôn hai vạch. Cây bút gạt hết những vết tích tám chữ khắc sâu vào cột.

Viên Kiến Long tiến lại một bước chắp hai tay nói:

- Lý trang chúa! Tại hạ là Viên Kiến Long e rằng kiếp này không báo đáp được, kiếp sau xin hãy đền bồi!

Hai người cầm tay cả cười từ biệt.

Vi Quân Hiệp đứng bên thấy hai vị tiền bối võ lâm tuy cả cười không ngớt, nhưng biết rằng bọn mình không địch lại người, nên mới thốt ra như vậy. Vi Quân Hiệp trong lòng cực kỳ nóng nảy đang muốn lên tiếng thì Viên Kiến Long đã ngưng tiếng cười nói:

- Quân Hiệp! Nơi đây người không còn có việc nữa! Về nhà đi thôi!

Vi Quân Hiệp biết được Viên Kiến Long sẽ nói vậy, chàng vội hỏi:

- Sư thúc! Tiểu đệ đi về rồi, chẳng nhẽ cứ nấp ở trong nhà mãi không ra ngoài nữa hay sao?

Viên Kiến Long ngẩn người ra không biết nói thế nào?

Giữa lúc ấy, một người trang khách chạy ra nói:

- Bẩm trang chúa, Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U muốn vào ra mắt.

Viên Kiến Long cùng Lý Thọ Nguyên giật mình đánh thót một cái, đưa mắt nhìn nhau và đều tự hỏi:

- Phải chăng là muội?

Lý Thọ Nguyên khoát tay nói:

- Xin mời vào đây.

Người trang khách lui ra.

Lát sau đã thấy Bạch U U đi vào.

Lý Thọ Nguyên tiến lên mấy bước ra ngoài nhà đại sảnh nói:

- Phải chăng Bạch bằng hữu vì muốn cướp tiều mà đến đây?

Bạch U U lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao trang chúa lại nói thế?

Lý Thọ Nguyên chưa kịp đáp lại thì lại thấy trang khách đến trước bả:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn là Tử Kim Đao Dương Phát cùng Chưởng môn phái Thanh Thành là Thiên Ngô lão nhân xin vào ra mắt.

Lý Thọ Nguyên thấy hai người này đến, bất giác cả mừng, vì họ đều là những tay cao thủ chính phái thứ nhất, thứ nhì trong võ lâm. Địch nhân dù lợi hại đến đâu cũng không đáng sợ.

- o O o -